

Dobos János Vietnámban 1974-75

Pleiku 1975 március...

Saját rádió nélkül, nem sok esély lett volna...

Szerintem...

Vietnam... ICCS (NEFB) 1974-1975 utolsó Magyar kontingens. A végső háború...

Pleiku...

A Párizsi szerződés értelmében a Magyarok – Lengyelek – Irániak – Indonézek – Kanadaiak (egy ideig de a „nem megfelelő hozzáállásukért” leváltották őket) Nemzetközi Ellenőrző és Felügyelő Bizottságának tagjaként 1973-1975-ig kint szolgáltak Vietnámban.

A kivezényelt állomány körzetparancsnokságokon szolgált, amelyhez helyi ellenőrző csoportok tartoztak, szintén a 4 nemzet katonáival.

Feladatunk a fegyverszüneti egyezmények betartásának ellenőrzése, fogolycserék végrehajtása. Én híradóként szolgáltam és tartottam a kapcsolatot a vezetőséggel Saigonban, de szükség esetén a többi körzettel is.

Akkori vezetőink nagyon jól megszervezték ezt. Magyarországról szállított híradástechnikai eszközökkel ellátták a saigoni központot és a körzetparancsnokságokat.

Az elhelyezésemnél volt egy híradó szoba vietnami személyzettel, akik biztosították troposzférikus telefonnal az összeköttetést részünkre. Természetesen akkor, ha volt összeköttetésük és sajnos sok esetben, ha más utasítást nem kaptak...

Az Északi offenzíva után, mivel folyamatosan haladtak előre a csapataik dél felé, a körzetparancsnokságokat és a helyi ellenőrző csoportokat folyamatosan evakuálták és szállították be Saigonba.

Hué, Da-Nang állományaúra már sor került...

Pleiku-ba voltak összevonva a magyarok...

A híradó szobával napi kapcsolatban voltam, mert érkeztek az újságok, telexen a hírek és azt megkaptam. Hivatalos értesítések is jöttek.

Érdekelt az ő híradásuk és megszereztem azokat a frekvenciákat, amiken dolgoztak és belelátam a központ teljes működésébe, de egy dologra nem gondoltam, hogy később ezek az információk életüket menthetnek.

Kértem a hölgyet, hogy hívja már meg nekem Pleikut, mert ott hasonló beosztásban szolgált Olajos József barátom, kivel a katonai iskoláim egy részét is végeztem.

A szabvány hívás az lett volna, hogy Pleiku Pleiku itt Phan Thiet vétel /természetesen angolul/, de a hölgy Phan Thiet helyett NYUK MAM-ot mondott.

Érthető, mert abban a városban, ahol szolgáltunk a tengerparton, ott állították elő ezt a végtelen bűdös halszószt, országos ellátásra, aminek ez volt a neve.

A frontvonal Pleiku felé közeledett...

A Saigoni ügyeletes tiszt hívott telefonon.

Röviden közölte, hogy két amerikai pilóta vállalta, hogy kirepül a magyarokért orvosunkkal Dr. Dékány Sándorral. (Ő később az Öbölháborúban is kint volt.)

Jól értsd!

Csak a magyarokért, mert kezdődik a tüzérségi előkészítés és a repülőteret biztos szét fogják lőni.

X ideig, ha a magyarok kimennek a reptérre, megpróbálják evakuálni őket, ha le tudnak még szállni.

Mondtam neki én Phan Thiet vagyok, miért nem Pleiku-nak mondja? Azt válaszolta, nincs összeköttetés velük, nem tudja kapcsoltatni telefonon sem.

Gondoltam egyszerű dolgom lesz.

Leszóltam a híradó szobába, hogy kapcsolják nekem Pleikut, de nem kapcsolták...
Válaszok: Sajnos uram az Iráni delegáció beszél... Sajnos Uram az Indonéz delegáció beszél...

Ez már sok volt!

Bekapcsoltam a rádiómat, ráálltam Pleiku frekvenciájára és tők csend volt, természetesen a légköri zavarok kivételével, de az állandó a trópusokon, sőt intenzív. Vagyis hazudtak, nem beszélt ott senki...

Átvillant az agyamon, hogy hívjam meg őket, hogy biztos felvegyék.

Bevillant!

„Pleiku Pleiku itt nyuk mam vétel...”

BEJELENTKEZETT a Plekui rádiós szoba!

„Magyar delegációt kérem!”

Már csak azon kellett izgulni, hogy gyorsan felvegyék a telefont.

A sors segített...

Olajos József barátom vette fel, még aznap bent voltak Saigonban.

Egy kis idő múlva én is bekerültem Saigonba, majd Magyarországra feleségemhez és az akkor majdnem 5 éves kislányomhoz...

Kíváncsi lennék, Ti hogy éltétek ezt meg?

Ha itt vagytok még köztünk, kérlek, jelentkezetek!

Dobos János